

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 225

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 13 martie 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE			
31. — Lege privind securitizarea creanțelor.....	1-8	înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România privind participarea României în cadrul Programului Marco Polo, semnat la Bruxelles la 28 octombrie 2005	8-11
219. — Decret pentru promulgarea Legii privind securitizarea creanțelor	8	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
291. — Ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului pentru publicarea Memorandumului de		Decizia nr. XX din 12 decembrie 2005	11-14
		Decizia nr. XXI din 12 decembrie 2005	14-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind securitizarea creanțelor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege are drept scop stabilirea principiilor și a cadrului general pentru utilizarea creanțelor, în vederea obținerii de finanțare prin intermediul securitizării, precum și reglementarea drepturilor și obligațiilor părților la o operațiune de securitizare.

Art. 2. — (1) *Securitizarea* este o operațiune financiară de valorificare a creanțelor de către un vehicul investițional care le achiziționează, le grupează și le afectează garantării unei emisiuni de valori mobiliare.

(2) Pot face obiectul securitizării, conform prevederilor prezentei legi, creanțe izvorâte din:

a) contracte de credit, inclusiv contracte de credit ipotecar, contracte de credit pentru achiziția de autoturisme, contracte pentru emiterea de carduri de credit;

b) contracte de leasing;

c) contracte de vânzare-cumpărare cu plata prețului la termen, inclusiv contracte de vânzare-cumpărare cu plata în rate;

d) instrumente financiare de tip participativ sau obligatar, emise potrivit prevederilor prezentei legi;

e) orice titlu de creanță, altele decât cele specificate la lit. a)–d), cu condiția ca drepturile pe care le conferă să poată face obiectul unei cesiuni.

Art. 3. — În sensul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *agent* — persoană juridică sau organizația fără personalitate juridică numită și autorizată, în condițiile cap. VII din prezenta lege, să reprezinte interesele deținătorilor de instrumente financiare securitizate aparținând aceleiași emisiuni;

2. *arhivă* — Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare;

3. *autoritate competentă* — Comisia Națională a Valorilor Mobiliare cu atribuții de reglementare, supraveghere și control al emitenților și al emisiunilor de instrumente financiare securitizate, potrivit prevederilor prezentei legi;

4. *cedent* — titularul dreptului de creanță ce se transferă către un vehicul investițional, în vederea securitizării;

5. *creanță* — dreptul de a încasa o sumă de bani în temeiul unui titlu de creanță de tipul celor prevăzute cu toate drepturile accesorii aferente;

6. *debitor cedat* — debitorul creanței transmise către un vehicul investițional;

7. *drepturi accesorii* — totalitatea drepturilor reale ori personale aferente creanțelor, inclusiv drepturi de garanție reală și drepturi de creanță decurgând din polițele de asigurare încheiate de debitorul cedat;

8. *emitent* — vehicul investițional autorizat de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare să emită instrumente financiare securitizate, în condițiile prezentei legi;

9. *fond de securitizare* — vehicul investițional fără personalitate juridică, constituit pe baza unui contract de societate civilă, în condițiile cap. III secțiunea a 2-a din prezenta lege;

10. *instrumente financiare securitizate* — valori mobiliare de tip obligatar sau de tip participativ, emise în formă dematerializată în cadrul unei operațiuni de securitizare;

11. *investitor* — orice persoană care deține instrumente financiare securitizate în cont propriu;

12. *investitor calificat* — entitate care are capacitatea de a evalua caracteristicile de risc și randament ale instrumentelor financiare securitizate, definită conform art. 2 alin. (1) pct. 15 din Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare;

13. *obligațiune securitizată* — valoare mobilă de tip obligatar garantată cu un portofoliu de creanțe, emisă de o societate de securitizare în condițiile cap. VI din prezenta lege și tranzacționabilă pe piața de capital;

14. *ofertă publică de instrumente financiare securitizate* — comunicarea adresată unor persoane, făcută sub orice formă și prin orice mijloace, care prezintă informații suficiente despre termenii ofertei și despre instrumentele financiare securitizate oferite, astfel încât să permită investitorului să adopte o decizie cu privire la vânzarea, cumpărarea sau subscrierea respectivelor instrumente financiare securitizate. Această definiție se va aplica, de asemenea, și în situația plasamentului de instrumente financiare securitizate prin intermediari financiari;

15. *ofertă adresată investitorilor calificați* — vânzarea în integralitate a unei emisiuni de instrumente financiare

securitizate către investitori calificați, cu respectarea prevederilor Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor de aplicare a prezentei legi;

16. *persoană afiliată* — persoana fizică sau juridică ce, conform art. 2 alin. (1) pct. 23 din Legea nr. 297/2004, este prezumată a acționa concertat cu o altă persoană fizică sau juridică;

17. *portofoliu de creanțe* sau *portofoliu* — totalitatea creanțelor achiziționate și afectate de către un vehicul investițional, în vederea garantării drepturilor deținătorilor de obligațiuni sau titluri de participare securitizate dintr-o singură emisiune;

18. *prospect de emisiune* sau *prospect* — prospectul de ofertă publică de vânzare de instrumente financiare securitizate, întocmit cu respectarea prevederilor prezentei legi, ale Legii nr. 297/2004 și ale normelor emise în aplicarea acestora;

19. *societate de securitizare* — vehicul investițional constituit ca societate comercială pe acțiuni, în condițiile cap. III secțiunea a 2-a din prezenta lege;

20. *titlu de participare securitizat* — titlu de credit reprezentând un drept de proprietate indiviză asupra unui portofoliu de creanțe emis de un fond de securitizare în condițiile cap. VI din prezenta lege și tranzacționabil pe piața de capital;

21. *valoare nominală* — valoarea inițială a creanței ori, în cazul garanțiilor, suma maximă pentru care acestea au fost constituite;

22. *valoarea creanței* — suma rămasă de rambursat din valoarea nominală a creanței;

23. *valoarea portofoliului* — suma valorilor creanțelor din portofoliu;

24. *valoare de referință* — valoarea determinată potrivit regulilor prevăzute în prospectul de emisiune;

25. *vehicul investițional* — entitate cu sau fără personalitate juridică, ce are drept obiect de activitate exclusiv emiterea de instrumente financiare securitizate în baza unui portofoliu de creanțe.

CAPITOLUL II

Cesiunea creanțelor

Art. 4. — (1) Titularii pot cesiona creanțe prezente sau viitoare către un vehicul investițional, în scopul securitizării acestora, în conformitate cu prevederile prezentei legi.

(2) Pot face obiectul cesiunii în scopul securitizării numai creanțele care îndeplinesc următoarele condiții:

a) actul juridic generator de creanță să fie conform cu toate prevederile legale în vigoare la data încheierii;

b) asupra creanței, în mod individual ori ca element al unei universalități, să nu fi fost constituit un drept de garanție sau un alt drept real, altfel decât pentru scopul securitizării.

Art. 5. — (1) Vehiculul investițional achiziționează creanțe individuale ori grupate în portofolii de la unul sau mai mulți cedenți și le afectează garantării de obligațiuni ori titluri de participare securitizate.

(2) Cesiunea de creanțe cu titlu gratuit către un vehicul investițional este nulă.

Art. 6. — (1) Achiziționarea de creanțe de către un vehicul investițional se face exclusiv în vederea emiterii de instrumente financiare securizate.

(2) Utilizarea creanțelor achiziționate în alt scop decât cel menționat la alin. (1), precum și constituirea de sarcini asupra acestora în favoarea unor terți față de emisiunile de instrumente financiare securizate pe care le garantează se sancționează cu nulitatea absolută.

Art. 7. — Calitatea de titlu executoriu recunoscută de lege unui titlu de creanță în considerarea titularului originar al dreptului de creanță profită și cesionarilor acestuia, inclusiv vehiculului investițional, investitorilor sau altor titulari de drepturi de proprietate ori de garanție asupra creanței.

Art. 8. — (1) Pentru opozabilitate, cesiunea creanțelor afectate garanției unei emisiuni de instrumente financiare securizate se înscrie la arhivă cu cel puțin 15 zile înainte de emiterea prospectului, se notifică de către cedent debitorilor cedați prin scrisoare recomandată și se aduce la cunoștință creditorilor cedentului fie individual, prin scrisoare recomandată, fie prin afișare la sediul cedentului, cu indicarea cesionarului și a prețului la care s-a efectuat cesiunea.

(2) Acțiunea pentru anularea cesiunii de creanțe care afectează interesele creditorilor cedentului se prescrie în termen de 45 de zile de la data întrunirii cumulative a cerințelor de publicitate privind înscrierea la arhivă și notificarea creditorilor cedentului, potrivit alin. (1), și nu se poate exercita de către administratori, lichidatori ori creditori în cadrul unei proceduri de reorganizare judiciară sau de faliment, deschise conform prevederilor Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ori ale Ordonanței Guvernului nr. 10/2004 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 278/2004.

Art. 9. — În cazul în care realizarea unui drept de creanță este asigurată cu garanții reale imobiliare, cesiunea de creanță este supusă formalităților de publicitate prevăzute în legea privind obligațiunile ipotecare.

Art. 10. — Cesiunea efectuată potrivit prezentei legi este scutită de taxa pe valoarea adăugată, potrivit art. 141 alin. (2) lit. c) pct. 5 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 11. — În schimbul creanțelor cesionate cedentul poate primi titluri de participare sau obligațiuni securizate emise în baza acestora.

CAPITOLUL III

Emitenți

SECȚIUNEA 1

Reguli comune

Art. 12. — *Vehiculul investițional* este o entitate constituită ca fond de securizare pe baza unui contract de societate civilă sau ca societate de securizare organizată sub forma unei societăți comerciale pe acțiuni.

Art. 13. — Vehiculul investițional nu are personal angajat propriu.

Art. 14. — Vehiculul investițional nu are dreptul:

a) să vândă, să transfere cu orice titlu, să greveze cu sarcini sau să dispună în alt mod de portofoliul de creanțe sau de o parte a acestuia, altfel decât în limitele prevăzute de prospect;

b) să efectueze compensări sau rețineri asupra sumelor încasate de la debitorii cedați, cu excepția impozitelor prin reținere la sursă prevăzute de lege și a costurilor cu serviciile de agent, de administrare, de audit și a altor asemenea costuri, în limitele prevăzute în prospectul de emisiune;

c) să contracteze orice fel de împrumuturi, în afară de cele prevăzute în prospect;

d) să schimbe sediul social, fără notificarea cu 30 de zile înainte a agentului sau a fiecărui deținător de instrumente financiare securizate;

e) să modifice, fără aprobarea adunării generale a deținătorilor de instrumente financiare securizate: actul constitutiv, prevederile contractului încheiat cu administratorul ori cu societatea de management de portofoliu, prevederile contractului de cesiune de creanțe;

f) să noveze contractul de cesiune de creanțe sau contractul încheiat cu administratorul ori cu societatea de management de portofoliu fără aprobarea adunării generale a deținătorilor de instrumente financiare securizate.

Art. 15. — Dizolvarea, fuziunea ori divizarea unui vehicul investițional se hotărăște cu votul tuturor deținătorilor de instrumente financiare securizate emise de acesta și se aduce la cunoștință Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, denumită în continuare *C.N.V.M.*

Art. 16. — (1) Vehiculul investițional este supus autorizării prealabile de către C.N.V.M., care decide cu privire la autorizarea acestuia în termen de 20 de zile lucrătoare de la data depunerii documentelor prevăzute în regulamentul emis în aplicarea prezentei legi.

(2) Orice modificare a condițiilor pe baza cărora a fost autorizată funcționarea unui vehicul investițional se notifică C.N.V.M., în termen de 5 zile de la adoptarea hotărârii organului statutar competent. Obiectul de activitate și forma juridică a vehiculelor investiționale nu pot fi modificate.

(3) În cazul în care constată că modificările operate contravin normelor legale în vigoare, iar emitentul nu remediază această situație în termenul acordat în acest scop, C.N.V.M. modifică, suspendă ori revocă autorizația, după caz, cu luarea măsurilor corespunzătoare pentru protecția investitorilor.

(4) C.N.V.M. ține un registru special de evidență a fondurilor și societăților de securizare. Registrul special de evidență are caracter public.

(5) Fondurile și societățile de securizare sunt obligate să înscrie, în toate actele, documentele și corespondența lor, numărul de înregistrare din registrul special prevăzut la alin. (4).

SECȚIUNEA a 2-a

Constituirea, autorizarea și funcționarea fondurilor de securizare și a societății de securizare

Art. 17. — (1) Fondul de securizare se constituie în baza unui contract de societate civilă, încheiat de către un număr de cel puțin 5 membri fondatori, persoane fizice

și/sau juridice, române și/sau străine. Capitalul inițial minim al fondului de securitizare reprezintă echivalentul în lei al sumei de 25.000 euro.

(2) Fondul de securitizare se constituie pentru o singură operațiune de securitizare, la data realizării creanțelor din portofoliu fondul intrând de drept în procedura de dizolvare și lichidare.

Art. 18. — Prin contractul de societate civilă se stabilesc condițiile pentru conducerea, administrarea, funcționarea fondului, transferul titlurilor, convocarea și ținerea adunărilor membrilor fondului, aderarea ulterioară la fond, retragerea și excluderea din acesta, dizolvarea și lichidarea fondului.

Art. 19. — Titlurile de participare securizate încorporează fracțiuni din dreptul de proprietate indiviză asupra portofoliului de creanțe achiziționat de fond.

Art. 20. — Constituirea unei societăți de securitizare se realizează conform prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Înregistrarea societății de securitizare la oficiul registrului comerțului se face numai după autorizarea prealabilă a acesteia de către C.N.V.M., în conformitate cu art. 16.

CAPITOLUL IV

Administrarea vehiculelor investiționale

Art. 21. — (1) Administrarea fondurilor și societăților de securitizare se realizează de către persoane juridice constituite sub forma societății comerciale pe acțiuni. Înregistrarea la oficiul registrului comerțului a unei societăți având ca obiect de activitate administrarea de vehicule investiționale se face numai cu autorizarea prealabilă a acesteia de către C.N.V.M.

(2) O societate comercială se autorizează de către C.N.V.M. pentru administrarea de vehicule investiționale dacă îndeplinește cumulativ cel puțin următoarele condiții:

a) capitalul social subscris și vărsat reprezintă echivalentul în lei al sumei de 125.000 euro;

b) are ca obiect de activitate exclusiv administrarea de vehicule investiționale;

c) cel puțin 2 acționari semnificativi sunt instituții financiare și/sau de credit în înțelesul Legii nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată;

d) are un consiliu de administrație format din minimum 3 persoane; membrii consiliului de administrație trebuie să aibă o bună reputație profesională și morală, iar majoritatea acestora trebuie să îndeplinească cerințele de experiență în domeniul financiar-bancar, stabilite de C.N.V.M.

(3) Documentația și procedura de autorizare a societăților de administrare a vehiculelor investiționale se stabilesc prin norme ale C.N.V.M.

(4) Orice modificare a condițiilor care au stat la baza emiterii autorizației trebuie notificată C.N.V.M. în termen de 5 zile de la adoptarea hotărârii organului statutar competent.

(5) În cazul în care constată că modificările operate contravin normelor legale în vigoare, iar societatea nu remediază această situație în termenul acordat în acest scop, C.N.V.M. poate modifica, suspenda ori revoca

autorizația, după caz, cu luarea măsurilor corespunzătoare pentru protecția investitorilor.

(6) C.N.V.M. ține un registru special de evidență a societăților de administrare de vehicule investiționale. Registrul special de evidență are caracter public.

(7) Societățile prevăzute la alin. (1) sunt obligate să înscrie, în toate actele, documentele și corespondența lor, numărul de înregistrare din registrul special prevăzut la alin. (6).

Art. 22. — (1) Activitatea de administrare a vehiculelor investiționale include:

a) înființarea vehiculului investițional;

b) asigurarea serviciilor de secretariat și a altor servicii administrative;

c) achiziționarea de creanțe pe seama și în numele vehiculului investițional, organizarea și documentarea emisiunii de instrumente securizate;

d) efectuarea sau, după caz, urmărirea efectuării formalităților de publicitate privind drepturile investitorilor asupra portofoliului de creanțe, în conformitate cu prevederile prospectului de emisiune;

e) ținerea registrului deținătorilor de instrumente financiare securizate;

f) efectuarea raportărilor curente și periodice către C.N.V.M. și către agent;

g) reprezentarea vehiculului investițional în raporturile cu terții;

h) structurarea portofoliilor de creanțe;

i) alte activități autorizate de către C.N.V.M.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) lit. c) și f) sunt obligatorii.

(3) Administratorul vehiculelor investiționale poate angaja, în numele vehiculului investițional, societăți de consultanță ori de servicii de investiții financiare, dar nu poate subcontracta sau delega unui terț nici una dintre responsabilitățile asumate în baza contractului de administrare încheiat cu vehiculul investițional decât cu acordul prealabil al C.N.V.M.

CAPITOLUL V

Servicii de management de portofoliu

Art. 23. — (1) Pentru a presta servicii de management de portofoliu, o entitate trebuie să fie instituție de credit sau instituție financiară, în înțelesul Legii nr. 58/1998, republicată.

(2) Documentația și procedura de autorizare a societăților de management de portofoliu se stabilesc prin norme ale Băncii Naționale a României pentru instituțiile de credit, respectiv prin norme ale C.N.V.M. pentru instituțiile financiare care operează pe piața de capital.

(3) Cedentul unui portofoliu de creanțe poate să efectueze în continuare managementul acestuia.

Art. 24. — Pentru managementul unui portofoliu de creanțe emitentul, prin administratorul care îl reprezintă în raporturile cu terții, poate angaja serviciile uneia sau mai multor societăți de management de portofoliu, conform prevederilor prospectului de emisiune.

Art. 25. — Societatea de management de portofoliu răspunde față de vehiculul investițional, precum și față de deținătorii de instrumente financiare emise în conformitate

cu prevederile prezentei legi, pentru orice pierdere suferită de aceștia, ca urmare a neîndeplinirii, a îndeplinirii cu întârziere ori necorespunzătoare a obligațiilor ce îi revin.

Art. 26. — (1) Rezilierea contractului cu societatea de management de portofoliu indicată în prospect și angajarea unei alte entități pentru managementul portofoliului se pot face numai pe baza unei hotărâri luate cu votul deținătorilor de instrumente financiare securitizate, care reprezintă 25% din valoarea emisiunii garantate cu portofoliul respectiv, și cu notificarea Băncii Naționale a României sau, după caz, și a C.N.V.M.

(2) Administratorul vehiculului investițional răspunde solidar cu societatea de management de portofoliu, angajată cu nerespectarea condiției prevăzute la alin. (1), pentru orice pierdere suferită de către deținătorii de instrumente financiare securitizate, ca urmare a neîndeplinirii sau a îndeplinirii necorespunzătoare ori cu întârziere a obligațiilor ce îi revin.

Art. 27. — În cazul în care societatea de management de portofoliu este cedentul sau o persoană afiliată cedentului, contractul aferent încetează de drept la data notificării de către administratorul emitentului a încălcării obligațiilor asumate.

Art. 28. — (1) Serviciile de management de portofoliu includ:

a) realizarea creanțelor din portofoliu, inclusiv notificarea debitorilor cedați, calcularea eventualelor dobânzi, penalități de întârziere, comisioane și a altor sume datorate de către aceștia și colectarea sumelor achitate;

b) custodia înscrisurilor constatatoare de creanță;

c) monitorizarea îndeplinirii obligațiilor debitorilor cedați și restructurarea creanțelor; activitatea de restructurare a creanțelor se face în baza unui mandat special, acordat în acest sens de către emitent;

d) declararea creanțelor din portofoliu ca fiind exigibile anticipat și executarea silită a acestora, în condițiile prevăzute în contract;

e) reînnoirea ori radierea înscrierilor privind drepturile reale constituite pentru garantarea creanțelor din portofoliu;

f) plata din sumele colectate în urma realizării creanțelor din portofoliu a sumelor datorate de vehiculul investițional către deținătorii instrumentelor financiare securitizate, emise în baza portofoliului respectiv.

(2) În îndeplinirea serviciilor prevăzute la alin. (1), societatea de management de portofoliu acționează în nume propriu, dar pe seama societății de securitizare, respectiv a deținătorilor de titluri de participare securitizate.

Art. 29. — Sumele colectate se evidențiază și se administrează distinct pentru fiecare emitent și portofoliu în parte, în conturi separate de cele ale societății de management de portofoliu.

Art. 30. — (1) Societatea de management de portofoliu ține, pentru fiecare emisiune de instrumente financiare securitizate în parte, un registru de evidență internă care conține în mod obligatoriu următoarele informații cu privire la fiecare creanță din portofoliu:

a) date de identificare a actului juridic, din care izvorăște creanța, cu specificarea categoriei din care face parte;

b) date de identificare a debitorilor cedați;

c) date de identificare a garanțiilor constituite pentru asigurarea satisfacerii creanțelor din portofoliu;

d) valoarea creanței și valoarea nominală, precum și valoarea de referință a garanției, în cazul garanțiilor personale, calculată la data încheierii contractului de garanție.

(2) Registrul de evidență internă se completează de către societatea de management de portofoliu. Lunar, societatea de management de portofoliu are obligația de a transmite administratorului vehiculului investițional o copie a registrului de evidență internă, semnată pe fiecare pagină de reprezentantul legal al acesteia, precum și o informare scrisă cu privire la structura portofoliului de creanțe, suma obligațiilor patrimoniale ale emitentului față de deținătorii de instrumente financiare securitizate din emisiunea respectivă, valoarea creanțelor din portofoliul administrat, valoarea nominală și, după caz, valoarea de referință a garanțiilor constituite pentru asigurarea satisfacerii acestora, conform alin. (1) lit. d).

(3) Agentul are dreptul de a solicita lunar o copie a registrului de evidență internă, semnată pe fiecare pagină de reprezentantul legal al societății de management de portofoliu, și de a consulta documentația sintetică pe baza căreia s-au determinat valorile menționate la alin. (1) lit. d).

(4) Investitorii care nu și-au desemnat un agent au dreptul de a solicita lunar și de a obține o copie a registrului de evidență internă.

(5) În legătură cu îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în prezenta lege, societății de management de portofoliu i se aplică în mod corespunzător prevederile art. 49—53 din Legea nr. 58/1998 sau, după caz, ale titlului VII „Abuzul pe piață” din Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(6) Administratorul vehiculului investițional transmite rapoarte lunare C.N.V.M. și agentului, pe baza informațiilor primite de la societatea de management de portofoliu, potrivit alin. (2).

Art. 31. — În cazul încetării contractului de management de portofoliu, administratorul vehiculului investițional are obligația ca, până la luarea unei decizii pentru angajarea unei alte societăți de management de portofoliu, potrivit art. 26 alin. (1), să asigure administrarea temporară a portofoliului de către o societate abilitată să presteze astfel de servicii, în conformitate cu prevederile art. 23. Societatea de management de portofoliu al cărei mandat a încetat răspunde față de deținătorii de instrumente financiare securitizate și față de emitent pentru toate daunele cauzate ca urmare a omisiunii de a colabora pentru predarea-preluarea administrării portofoliului.

CAPITOLUL VI

Emisiunea de instrumente financiare securitizate

Art. 32. — (1) Emisiunea de instrumente financiare securitizate se realizează prin ofertă publică, în baza unui prospect aprobat de către C.N.V.M. și în conformitate cu prevederile Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Oferta publică de instrumente financiare securitizate se realizează cu respectarea prevederilor prezentei legi, ale

Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, și ale normelor emise în aplicarea acestora.

(3) Tranzacționarea instrumentelor financiare securizate se efectuează pe piețe reglementate sau în cadrul unui sistem alternativ de tranzacționare.

Art. 33. — Emisiunile de instrumente financiare securizate pot fi ordinare ori structurate în mai multe clase, în raport cu drepturile pe care le conferă investitorilor cu privire la:

- a) dobândă;
- b) scadență;
- c) ordinea efectuării plăților;
- d) vot;
- e) alte aspecte stabilite prin prospect.

Art. 34. — Conținutul minim al prospectului de emisiune include, pe lângă informațiile prevăzute în legislația pieței de capital, următoarele categorii de informații:

a) date privind emitentul și principalele prevederi ale actului constitutiv sau ale contractului de societate civilă;

b) date privind cedentul și principalele prevederi ale contractului de cesiune de creanțe;

c) date privind administratorul emitentului și principalele prevederi ale contractului de administrare;

d) date privind societatea de management de portofoliu și principalele prevederi ale contractului de management al portofoliului;

e) date privind agentul și o descriere a drepturilor privind remunerarea acestuia;

f) date privind auditorul financiar;

g) caracteristicile emisiunii: valoarea totală a emisiunii și numărul de instrumente financiare securizate ce urmează a fi emise, valoarea nominală și prețul de emisiune, prețul de achiziție a creanțelor din portofoliu, sumele ce urmează a fi încasate de către vehiculul investițional în temeiul acestora, perioada de derulare a ofertei publice, scadența, dobânda (dacă este cazul), metoda de calculare a cuantumului dobânzii (dacă este cazul) și intervale de plată, programul de rambursare a instrumentelor financiare securizate, opțiunea de răscumpărare, modalitatea de plată și de alocare a instrumentelor financiare securizate în situația de suprasubscriere, costurile tranzacției, contravaloarea serviciilor de management de portofoliu și a oricăror servicii specializate prestate în legătură cu respectiva emisiune, precum și cheltuielile suportate de vehiculul investițional reprezentând costuri pentru înființare și obligații curente de plată; în cazul emisiunilor structurate, informațiile privind aspectele prevăzute la art. 33 se prezintă distinct pentru fiecare clasă de instrumente financiare securizate din emisiunea respectivă;

h) informații privind respectarea condițiilor prevăzute la art. 4 alin. (2);

i) caracteristicile portofoliului de creanțe cu care se garantează emisiunea, inclusiv valoarea acestuia, valoarea nominală și, după caz, valoarea de referință a garanțiilor constituite pentru satisfacerea creanțelor, calculată la data încheierii contractului de garanție, și informații privind scadența, dobânda, metoda de calcul al cuantumului dobânzii și intervale de plată, condiții de plată anticipată a creanțelor din portofoliu;

j) condițiile și tipul de instrumente financiare în care emitentul poate investi orice surplus rezultat după plata deținătorilor de instrumente financiare securizate și a costurilor tranzacției din sumele colectate de la debitorii cedati.

Art. 35. — (1) Valoarea totală a creanțelor incluse în portofoliul afectat unei emisiuni la data închiderii perioadei de subscriere trebuie să fie cel puțin egală cu suma totală principală a obligațiilor emitentului față de deținătorii de instrumente financiare securizate din emisiunea respectivă.

(2) Prin prospect, emitentul își poate asuma obligația suplimentării portofoliului de creanțe, în cazul în care valoarea totală a creanțelor incluse în portofoliu scade în perioada de derulare a emisiunii sub limita prevăzută la alin. (1), dacă prin prospect nu se prevede o limită mai ridicată.

(3) În scopul creșterii valorii portofoliului sau pentru a compensa reducerea valorică a creanțelor din portofoliu, emitentul poate include în portofoliu creanțe proprii, garanții constituite asupra fondurilor bănești, instrumente financiare plătibile la cerere sau tranzacționabile pe piața de capital.

Art. 36. — Rezultatele ofertei publice se transmit C.N.V.M. și instituțiilor pieței, după caz, în conformitate cu reglementările C.N.V.M.

CAPITOLUL VII

Drepturile deținătorilor de instrumente financiare securizate

Art. 37. — Interesele colective ale deținătorilor de instrumente financiare securizate din aceeași emisiune pot fi reprezentate de un agent. Prevederile legii privind obligațiile ipotecare, inclusiv în ceea ce privește numirea și revocarea agentului, drepturile, obligațiile și atribuțiile acestuia, precum și răspunderea ce îi revine față de investitori, se aplică în mod corespunzător.

Art. 38. — (1) Fiecare emisiune de instrumente financiare securizate este garantată cu portofoliul de creanțe, descris în registrul de evidență internă. În baza drepturilor constituite în favoarea lor, investitorii dobândesc posibilitatea de a-și satisface creanțele rezultând din deținerea de instrumente financiare securizate prin valorificarea portofoliului, cu prioritate în raport cu orice creditor, indiferent de natura creanței acestuia sau de dreptul real constituit în favoarea acestuia asupra portofoliului sau asupra oricărei componente a portofoliului, dacă dreptul real nu a fost înscris la arhivă, anterior înscrierii drepturilor deținătorilor de instrumente financiare securizate.

(2) Prevederile art. 8 și 9 privind formalitățile de publicitate se aplică în mod corespunzător la constituirea garanției asupra portofoliului de creanțe în favoarea investitorilor.

(3) Constituirea în garanție a creanțelor din portofoliu în favoarea deținătorilor de instrumente financiare securizate se notifică debitorului cedat de către societatea de management de portofoliu, cel mai târziu în termen de 7 zile de la data constituirii garanției asupra portofoliului.

Art. 39. — (1) Deținătorii de titluri de participare la fondul de securizare sunt de drept membri ai fondului de

securitizare emitent. Membrii fondului de securitizare se întrunesc în adunări.

(2) Adunarea membrilor fondului de securitizare are competențele și ia decizii în condițiile prevăzute în contractul de societate civilă. Hotărârile adunării se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, precum și într-un ziar de circulație națională.

Art. 40. — (1) Dispozițiile legale privind adunările generale ale deținătorilor de obligațiuni ipotecare se aplică în mod corespunzător organizării procesului decizional al adunării generale a deținătorilor de obligațiuni securitizate din emisiuni ordinare.

(2) În cazul emisiunilor structurate în mai multe clase, drepturile deținătorilor de obligațiuni din fiecare clasă în cadrul procesului decizional se stabilesc prin prospect.

CAPITOLUL VIII

Prevederi speciale privind falimentul societăților de securitizare

Art. 41. — (1) Dispozițiile secțiunii a 6-a „Reorganizarea” a cap. III din Legea nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt aplicabile societăților de securitizare.

(2) Dispozițiile prevăzute în legea privind obligațiunile ipotecare se aplică în mod corespunzător.

Art. 42. — Prin derogare în la dispozițiile Legii nr. 64/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care împotriva emitentului este deschisă o procedură de faliment, adunarea generală a deținătorilor de obligațiuni securitizate va putea decide, cu votul deținătorilor de instrumente financiare securitizate reprezentând 75% din valoarea tuturor emisiunilor, pentru una dintre următoarele modalități de satisfacere a creanțelor: vânzarea portofoliilor direct, prin licitație publică sau prin altă modalitate prevăzută de lege; adjudecarea portofoliului în contul creanțelor pe care le au față de averea debitorului, fără obligația efectuării formalităților față de terți, cu plata sumelor reprezentând remunerația agentului și a administratorului de portofoliu ori costul lichidării.

CAPITOLUL IX

Prevederi speciale privind executarea silită

Art. 43. — (1) Executarea silită asupra unui portofoliu afectat unei emisiuni în integralitatea sa, ca universalitate, poate fi pornită doar de către deținătorii de obligațiuni securitizate din emisiunea garantată cu portofoliul respectiv.

(2) Distribuirea sumelor rezultate din executare se va face potrivit următoarei ordini de preferință:

a) creanțele reprezentând cheltuieli de orice fel făcute cu urmărirea și managementul portofoliului supus executării, inclusiv remunerația agentului;

b) creanțele rezultând din deținerea instrumentelor financiare din emisiunea garantată cu portofoliul supus executării;

c) alte categorii de creditori, în ordinea stabilită de lege.

CAPITOLUL X

Contravenții și sancțiuni

Art. 44. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) încălcarea condițiilor prevăzute în autorizație în cazul oricăror activități și operațiuni pentru care prezenta lege impune autorizarea;

b) nerespectarea de către vehiculul investițional a prevederilor art. 14;

c) ținerea incorectă de către societățile de management de portofoliu a registrului de evidență internă.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu:

a) amendă cuprinsă între 10 mii lei și 50 mii lei;

b) următoarele sancțiuni complementare: retragerea autorizației și/sau interzicerea, temporară sau definitivă, pentru persoane fizice ori juridice, a ocupării unor funcții ori a desfășurării unor activități și servicii prevăzute de prezenta lege.

(3) Săvârșirea faptelor prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) se constată și se sancționează de către organele abilitate și cu respectarea dispozițiilor procedurale prevăzute în Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare, respectiv de către persoanele împuternicite în acest scop de către Banca Națională a României, în conformitate cu prevederile Legii nr. 58/1998, republicată.

(4) Săvârșirea faptei prevăzute la alin. (1) lit. b) se constată și se sancționează cu respectarea dispozițiilor procedurale prevăzute în Legea nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(5) Prevederile referitoare la contravenții se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care acestea nu contravin prezentului capitol.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), procedura de stabilire și constatare a contravențiilor, precum și de aplicare a sancțiunilor de către C.N.V.M. derogă de la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL XI

Dispoziții finale

Art. 45. — Denumirea „fond de securitizare” sau „societate de securitizare” va fi folosită exclusiv pentru a denumi tipurile de vehicule investiționale reglementate de prezenta lege.

Art. 46. — Prevederile art. 167 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se aplică obligațiunilor securitizate emise în temeiul prezentei legi.

Art. 47. — În funcție de competențele de autorizare și supraveghere, Banca Națională a României și C.N.V.M. vor

emite normele și regulamentele prevăzute în prezenta lege în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a acesteia.

Art. 48. — Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
LUCIAN AUGUSTIN BOLCAȘ

PREȘEDINTELE SENATULUI,
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 1 martie 2006.
Nr. 31.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind securitizarea creanțelor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind securitizarea creanțelor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 28 februarie 2006.
Nr. 219.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI

ORDIN

pentru publicarea Memorandumului de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România privind participarea României în cadrul Programului Marco Polo, semnat la Bruxelles la 28 octombrie 2005

(Actul a intrat în vigoare la data de 28 octombrie 2005.)

În conformitate cu prevederile art. 28 alin. (2) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, în temeiul art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă publicarea Memorandumului de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România privind participarea României în cadrul Programului Marco Polo, semnat la Bruxelles la 28 octombrie 2005,

prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

București, 28 februarie 2006.
Nr. 291.

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE**între Comunitatea Europeană și România privind participarea României în cadrul Programului Marco Polo¹⁾**

Comisia Comunităților Europene, denumită în continuare *Comisia*, în numele Comunității Europene, pe de o parte, și Guvernul României, pe de altă parte, având în vedere faptul că:

1. Decizia nr. 1/2002 a Consiliului de Asociere UE—România din data de 18 februarie 2002²⁾ stabilește principiile generale pentru participarea României în cadrul programelor comunitare, lăsând la latitudinea Comisiei și a autorităților competente din România să determine termenii și condițiile specifice, inclusiv contribuția financiară, în ceea ce privește participarea în cadrul fiecăruia dintre aceste programe;

2. Programul Marco Polo privind acordarea de asistență financiară comunitară pentru îmbunătățirea parametrilor de protecție a mediului ai sistemului de transport de marfă a fost înființat prin Regulamentul (CE) nr. 1.382/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din data de 22 iulie 2003³⁾,

au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1**Programul**

România va participa în cadrul Programului Marco Polo privind acordarea de asistență financiară comunitară pentru îmbunătățirea parametrilor de protecție a mediului ai sistemului de transport de marfă, denumit în continuare *Programul*, în conformitate cu condițiile prevăzute în Decizia nr. 1/2002 a Consiliului de Asociere UE—România din data de 18 februarie 2002, prin care au fost adoptați termenii și condițiile generale de participare a României în cadrul programelor comunitare, precum și în conformitate cu termenii și condițiile prevăzute la art. 2—4.

ARTICOLUL 2**Termeni și condiții cu privire la participarea în cadrul Programului**

1. România va participa la activitățile desfășurate în cadrul Programului în conformitate cu obiectivele, criteriile, procedurile și termenele limită definite prin Regulamentul (CE) nr. 1.382/2003, precum și în conformitate cu următoarele/următorul condiții/calendar:

• Începând cu cea de-a treia licitație de proiecte 2005, participarea în cadrul Programului, prevăzută în art. 3 din Regulamentul (CE) nr. 1.382/2003, va fi permisă cu condiția ca prezentul memorandum de înțelegere să intre în vigoare înainte de termenul limită al celei de-a treia licitații.

2. Termenii și condițiile aplicabile depunerii, evaluării și selecției cererilor depuse de companii eligibile din România vor fi aceleași ca și cele aplicabile companiilor eligibile din statele membre ale Uniunii Europene.

3. În vederea participării în cadrul Programului, România va plăti în fiecare an o contribuție financiară la bugetul general al Uniunii Europene, în conformitate cu art. 3. Contribuția financiară a României pentru participarea în cadrul Programului și implementarea acestuia se va adăuga la suma marcată în fiecare an în bugetul general al Uniunii Europene pentru alocații de angajament, pentru a îndeplini obligațiile financiare care decurg din diverse tipuri de măsuri necesare pentru execuția, managementul și operarea Programului.

4. Una dintre limbile oficiale ale Comunității va fi utilizată pentru procedurile legate de solicitări, contracte și rapoarte, precum și pentru alte aspecte administrative ale Programului.

ARTICOLUL 3**Contribuția financiară**

Regulile care guvernează contribuția financiară a României sunt prezentate în anexa nr. I la prezentul memorandum de înțelegere.

O parte din această contribuție financiară poate fi suportată prin intermediul instrumentului comunitar relevant de ajutor extern, dacă România va solicita acest lucru.

ARTICOLUL 4**Raportarea și evaluarea**

Fără a aduce prejudicii responsabilităților Comisiei și ale Curții de Auditori ai Comunităților Europene în ceea ce privește monitorizarea și evaluarea Programului, participarea României în cadrul Programului va fi monitorizată permanent pe bază de parteneriat, cu implicarea Comisiei și a României. România va depune la Comisie rapoarte relevante și va lua parte la alte activități specifice prevăzute de Comunitate în acest context.

Regulile privind controlul financiar, recuperarea și alte măsuri antifraudă sunt prezentate în anexa nr. II la prezentul memorandum de înțelegere.

ARTICOLUL 5**Prevederi finale**

Prezentul memorandum de înțelegere se va aplica pe durata Programului. Cu toate acestea, în cazul în care Comunitatea Europeană decide să prelungească durata, fără nici o modificare substanțială la nivelul Programului/programelor, valabilitatea prezentului memorandum de înțelegere va fi, de asemenea, prelungită în mod corespunzător și automat, dacă nici una dintre părți nu îl denunță în termen de o lună de la luarea deciziei de prelungire.

Proiectele și activitățile aflate în derulare la momentul terminării perioadei de valabilitate vor continua până la finalizarea acestora, cu respectarea condițiilor prevăzute în

¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1.382/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din data de 22 iulie 2003 privind acordarea de asistență financiară comunitară pentru îmbunătățirea parametrilor de protecție a mediului ai sistemului de transport de marfă, OJ nr. L 196 din 2 august 2003, p. 1.

²⁾ OJ nr. L 91 din 6 aprilie 2002, p. 20.

³⁾ OJ nr. L 196 din 2 august 2003, p. 1.

prezentul memorandum de înțelegere, precum și a angajamentelor contractuale aplicabile acestor proiecte și activități și a prevederilor anexei nr. II.

Anexele fac parte integrantă din prezentul memorandum de înțelegere.

Pentru Guvernul României,
Lazăr Comănescu,
ambasador, șeful Misiunii Permanente
a României pe lângă Uniunea Europeană

Prezentul memorandum de înțelegere poate fi amendat numai în formă scrisă, prin consensul părților.

Prezentul memorandum de înțelegere va intra în vigoare la data la care va fi semnat de ambele părți.

Semnat la Bruxelles, la 28 octombrie 2005.

Pentru Comisie, în numele Comunității Europene,
Jacques Barrot,
vicepreședinte al Comisiei Europene,
comisar european pentru energie și transporturi

*ANEXA Nr. I
la memorandumul de înțelegere*

REGULI
care guvernează contribuția financiară a României la Programul Marco Polo
privind acordarea de asistență financiară comunitară pentru îmbunătățirea parametrilor de protecție
a mediului ai sistemului de transport de marfă

1. Prevederile bugetare sunt proporționale cu rata PIB-ului României în comparație cu (statele) UE-25. În consecință, contribuția financiară totală care trebuie plătită de România la bugetul general al Uniunii Europene pentru a participa în cadrul Programului Marco Polo, denumit în continuare *Program*, pe perioada 2005—2006 va fi în valoare de 0,327 milioane euro, cu o defalcare anuală indicativă în valoare de 0,151 milioane euro pentru anul 2005 și 0,176 milioane euro pentru anul 2006.

2. Contribuția României va acoperi costurile legate de pregătirea, fezabilitatea, dezvoltarea și execuția proiectelor de interes comun, precum și pentru dezvoltarea și implementarea măsurilor orizontale, așa cum este prevăzut în Program.

3. Costurile legate de deplasarea reprezentanților și experților din România în vederea participării, în calitate de observatori, la lucrările comitetului la care se face referire în art. 12 al Regulamentului (CE) nr. 1.382/2003 sau la alte întâlniri legate de implementarea Programului vor fi rambursate de Comisie pe aceeași bază și în conformitate cu procedurile aflate în vigoare la ora actuală pentru reprezentanții statelor membre ale Uniunii Europene.

4. Regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Uniunii Europene se va aplica și în administrarea contribuției României.

5. Când memorandumul de înțelegere va intra în vigoare și ulterior, la începutul fiecărui an financiar, Comisia va transmite României o solicitare de alocare a fondurilor corespunzătoare contribuției sale din totalul costurilor acoperite de memorandumul de înțelegere.

6. Această contribuție va fi plătită în euro, într-un anumit cont bancar al Comisiei, deschis în euro.

7. România își va plăti contribuția la costurile anuale, în conformitate cu solicitarea de alocare a fondurilor, în termen de 3 luni de la data solicitării. Orice întârziere la plata contribuției va atrage pentru România plata unei dobânzi de penalizare aplicabile la suma restantă din data respectivă. Rata dobânzii va fi rata aplicată de Banca Centrală Europeană principalelor sale operațiuni de refinanțare, așa cum este publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, partea C, în vigoare în prima zi calendaristică a lunii în care cade respectiva dată, majorată cu un procent de 3,5 puncte. În cazul în care întârzierea la plata contribuției este de așa natură încât poate afecta în mod semnificativ implementarea și managementul Programului și în absența efectuării plății în termen de 20 de zile lucrătoare de la transmiterea unui memento oficial din partea Comisiei, participarea României în cadrul Programului, pe anul respectiv, va fi suspendată.

*ANEXA Nr. II
la memorandumul de înțelegere*

CONTROLUL FINANCIAR, RECUPERAREA ȘI ALTE MĂSURI ANTIFRAUDĂ

I. Măsuri de control și antifraudă aplicate de Comunitate

1. În conformitate cu regulamentele (CE, Euratom) nr. 1.605/2002 din 25 iunie 2002 și (EC, Euratom) nr. 2.342/2002 din 23 decembrie 2002, precum și cu celelalte reguli la care se face referire în memorandumul de înțelegere, contractele încheiate cu beneficiari ai programelor, cu sediul în România, vor prevedea

posibilitatea desfășurării unui audit financiar sau a altui tip de audit, la orice moment, la sediul beneficiarilor și al subcontractorilor acestora, de către agenții Comisiei sau alte persoane mandatate de Comisie.

2. Agenții Comisiei și alte persoane mandatate de Comisie vor beneficia de accesul corespunzător la șantiere, lucrări și documente și la toate informațiile solicitate, cu scopul de a desfășura aceste audituri, inclusiv în format

electronic. Dreptul de acces va fi stipulat în mod explicit în contractele încheiate în scopul implementării instrumentelor la care se face referire în memorandumul de înțelegere. Curtea Europeană a Auditorilor va beneficia de aceleași drepturi ca și Comisia.

3. Pe baza memorandumului de înțelegere, Comisia/OLAF (Biroul European Antifraudă) va fi autorizată/autorizat să întreprindă controale și inspecții inopinate pe teritoriul României, în conformitate cu prevederile procedurale ale Regulamentului Consiliului (Euratom, CE) nr. 2.185/96 din 11 noiembrie 1996.

Aceste controale și inspecții vor fi pregătite și desfășurate în strânsă colaborare cu autoritățile române competente, desemnate de autoritățile române, care vor fi notificate în timp util cu privire la obiectul, scopul și baza legală a acestor controale și inspecții, astfel încât acestea să poată oferi tot sprijinul solicitat.

La cererea autorităților române implicate, controalele inopinate pot fi desfășurate în colaborare cu acestea.

În cazul în care participanții în cadrul programelor refuză controalele sau inspecțiile inopinate, autoritățile române, acționând în conformitate cu legislația națională, vor acorda inspectorilor din partea Comisiei/OLAF tot sprijinul de care aceștia au nevoie, astfel încât să își poată îndeplini datoria în desfășurarea controlului sau inspecției inopinate.

Comisia/OLAF va raporta, în cel mai scurt timp posibil, autorităților române orice fapt sau suspiciune privind o neregularitate care i-a fost adusă la cunoștință în cursul controlului sau inspecției inopinate. În orice caz, Comisia/OLAF va fi solicitată să informeze autoritatea susmenționată cu privire la rezultatul acestor controale și inspecții.

II. Informarea și consultarea

1. În scopul implementării corespunzătoare a prezentei anexa, autoritățile competente române și comunitare vor efectua un schimb regulat de informații și, la cererea uneia dintre părți, vor desfășura consultări.

2. Autoritățile române competente vor informa Comisia, fără întârziere, cu privire la orice fapt sau suspiciune privind o neregularitate care le-a fost adusă la cunoștință

cu privire la încheierea sau implementarea contractelor încheiate pentru aplicarea instrumentelor la care se face referire în memorandumul de înțelegere.

III. Măsuri administrative și penalizări

Fără a aduce nici un prejudiciu aplicării legislației penale române, Comisia poate impune măsuri administrative și penalizări, în conformitate cu regulamentele (CE, Euratom) nr. 1.605/2002 din 25 iunie 2002 și (CE, Euratom) nr. 2.342/2002 din 23 decembrie 2002.

IV. Recuperarea

Deciziile adoptate de Comisie în scopul aplicării memorandumului de înțelegere, care impun o obligație precuniară asupra unor persoane, altele decât statele, vor fi executorii în România. Executarea va fi guvernată de regulile procedurii civile în vigoare în statul pe al cărui teritoriu se produce. Ordinul privind executarea va fi anexat la decizie, fără altă formalitate decât verificarea autenticității deciziei, de către autoritatea națională pe care Guvernul României o va desemna în acest scop și o va face cunoscută Comisiei. Atunci când aceste formalități au fost finalizate la solicitarea Comisiei, aceasta din urmă poate proceda la executare, în conformitate cu legislația națională, aducând problema direct în atenția autorității competente. Legalitatea deciziilor Comisiei va face obiectul controlului efectuat de Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

Sentiințele date de Curtea de Justiție a Comunităților Europene, în urma unei clauze de arbitraj incluse într-un contract încheiat în scopul memorandumului de înțelegere, vor fi executorii în aceleași condiții.

V. Comunicarea directă

Comisia va comunica direct cu participanții în cadrul Programului, cu sediul în România, și cu subantreprenorii acestora. Aceștia pot furniza direct Comisiei toate informațiile și documentele relevante care le sunt solicitate pe baza instrumentelor la care se face referire în memorandumul de înțelegere, precum și pe baza contractelor încheiate în vederea implementării acestora.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XX din 12 decembrie 2005

Dosar nr. 16/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea

nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la admisibilitatea

cererilor prin care se solicită obligarea debitorilor ce nu-și îndeplinesc obligațiile de a face sau de a nu face la plata de daune cominatorii, după intrarea în vigoare a art. 580³ din Codul de procedură civilă, precum și la problema dacă hotărârea judecătorească prin care s-au acordat daune cominatorii constituie titlu executoriu.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 108 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Florența Baltă.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că daunele cominatorii, care reprezintă o sancțiune pecuniară, se pot aplica și în condițiile reglementării obligării debitorului la plata amenzii civile conform art. 580³ din Codul de procedură civilă, precum și că hotărârea prin care se acordă daune cominatorii este susceptibilă de executare silită, la cererea creditorului, în limita daunelor-interese dovedite.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. În aplicarea dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar cu privire la soluționarea cererilor prin care se solicită obligarea la daune cominatorii a debitorilor obligațiilor de a face sau de a nu face, în condițiile reglementării posibilității constrângerii debitorului la îndeplinirea acelor obligații, prin aplicarea unei amenzi civile.

Astfel, unele instanțe au considerat că, ulterior introducerii în Codul de procedură civilă a art. 580³, prin care a fost reglementată procedura constrângerii debitorului la îndeplinirea obligației de a face sau a obligației de a nu face, prin aplicarea unei amenzi civile, cererea de obligare a acestuia la plata de daune cominatorii nu mai este admisibilă.

S-a motivat că, în condițiile aplicabilității dispozițiilor art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă, daunele cominatorii nu mai sunt operante deoarece acest text de lege consacră principiul îndeplinirii obligației debitorului de a face sau de a nu face prin constrângerea acestuia pe calea aplicării unei amenzi civile, concretizată în condamnarea sa la plata unei sume de bani pentru fiecare zi de întârziere, până la executarea obligației în natură, iar cadrul legal pentru solicitarea de despăgubiri într-un astfel de caz este reglementat la alin. 2 al aceluiași articol, în sensul că, „pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligației prevăzute la alin. 1, creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese“.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că este admisibilă cererea privind obligarea la daune cominatorii și în condițiile reglementării posibilității constrângerii debitorului la îndeplinirea obligației de a face sau a obligației de a nu face, prin aplicarea unei amenzi

civile în temeiul art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, prin reglementarea de ansamblu privind executarea silită a altor obligații de a face sau a obligațiilor de a nu face, cuprinsă în art. 580²—580⁵ din Codul de procedură civilă, este instituită procedura ce permite ca debitorul unei obligații de a face sau de a nu face, la care se referă un titlu judecătorec, să fie constrâns să îndeplinească acea obligație fie el însuși, fie alte persoane pe cheltuiala sa.

În cadrul acestei proceduri, prin art. 580³ alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a prevăzut că, „dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile“, menționându-se în continuare că „instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 200.000 lei la 500.000 lei, stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu“. Textul menționat este aplicabil în mod corespunzător, potrivit art. 580⁴ alin. 1 din Codul de procedură civilă, și în cazul când titlul executoriu cuprinde o obligație de a nu face.

Or, reglementarea unui atare mijloc de constrângere, pentru a înfrânge rezistența manifestată de debitor la executarea obligației de a face sau de a nu face, cuprinsă în titlul executoriu, nu exclude folosirea dreptului de a se recurge la obligarea debitorului la daune cominatorii, cât timp prin nici o dispoziție a legii nu este înlăturată o astfel de posibilitate.

În această privință, este de observat că daunele cominatorii, constând în condamnarea debitorului la plata către creditor a unei anumite sume de bani pentru fiecare zi, săptămână sau lună de întârziere, până la executarea obligației în natura ei specifică, își au temeiul în dubla funcțiune — *jurisdictio et imperium* — pe care o are judecătorul, cu consecința prerogativei sale de a ordona și măsurile necesare ducerii la îndeplinire a celor dispuse prin hotărârea pe care o pronunță.

Cu toate că în sistemul dreptului civil român problema daunelor cominatorii nu a fost reglementată printr-o dispoziție cu caracter general, această instituție este consacrată prin norme speciale.

Asemenea dispoziții, prin care se face referire la sancțiunea plății de daune, sunt cuprinse în art. 48 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în art. 64 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, precum și în art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care prevede că, în cazul în care termenul nu este respectat, „reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere“.

Rezultă deci că daunele cominatorii reprezintă o sancțiune pecuniară, ce se aplică de instanțele de judecată în vederea asigurării executării unei obligații de a face sau de a nu face, determinată prin hotărâre judecătorească, precum și că suma de bani stabilită să fie achitată cu acest titlu este independentă de despăgubirile ce trebuie să constituie echivalentul prejudiciului cauzat, iar rațiunea

acordării unor astfel de daune o constituie exercitarea efectului lor de constrângere asupra debitorului care persistă în neexecutarea obligației pe care și-a asumat-o, prin silirea lui la plata către creditor a unor sume calculate în raport cu durata întârzierii îndeplinirii obligației de a face sau de a nu face.

Sub acest aspect este de reținut că, în cazul când quantumul daunelor cominatorii nu este suficient determinat în momentul pronunțării hotărârii judecătorești, stabilirea acestuia cu precizia necesară se poate asigura, potrivit dispozițiilor cuprinse în teza finală a art. 379 alin. 4 din Codul de procedură civilă, prin efectuarea calculului exact, în faza executării silite, în conformitate cu prevederile art. 371² alin. 2 din același cod.

În consecință, se impune a se constata că prin reglementarea dată în cuprinsul art. 580³ din Codul de procedură civilă nu s-a înlăturat posibilitatea recurgerii la instituția daunelor cominatorii pentru silirea debitorului să îndeplinească obligația de a face sau de a nu face, ci, dimpotrivă, pe lângă menținerea acestui instrument de constrângere, s-a instituit și amenda civilă ca mijloc de determinare a debitorului să își îndeplinească obligația asumată.

2. Tot în legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 580³ din Codul de procedură civilă, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar cu privire la problema dacă hotărârea judecătorească prin care s-au acordat daune cominatorii constituie titlu executoriu.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că hotărârile judecătorești prin care debitorii sunt obligați să plătească daune cominatorii au caracter de titlu executoriu.

În motivarea acestui punct de vedere s-a relevat că a pretinde transformarea mai întâi, printr-o hotărâre judecătorească, a daunelor cominatorii în daune-interese ar însemna să fie golită de conținut însăși hotărârea de obligare la daune cominatorii, al căror rol este tocmai acela de a asigura o constrângere imediată și eficientă a debitorului pentru a-și îndeplini obligația de a face sau de a nu face, pe care și-a asumat-o.

Făcându-se referire la dispoziția cu caracter general prevăzută la art. 379 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia, dacă datoria constă într-o sumă nelămurită, urmările se vor amâna până ce, mai întâi, se va face lichidarea, s-a considerat că, în cazul daunelor cominatorii stabilite sub forma unei sume fixe, calculată pe zile sau pe alt termen de întârziere, creanța cominatorie este totuși lichidă, întrucât quantumul acesteia poate fi determinat pe baza titlului executoriu, în conformitate cu reglementarea dată prin art. 379 alin. 4 din Codul de procedură civilă, chiar dacă pentru aceasta ar fi nevoie de o nouă socoteală.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că, datorită caracterului incert și nelichid al unor asemenea creanțe, hotărârile judecătorești prin care s-a dispus obligarea la daune cominatorii nu pot fi puse în executare, fiind necesar ca, în prealabil, să se stabilească, după regulile

dreptului comun în materia răspunderii civile, suma ce reprezintă prejudiciul efectiv cauzat creditorului prin întârzierea executării, cu consecința transformării daunelor cominatorii în daune compensatorii.

În motivarea acestui punct de vedere s-a relevat că, datorită caracterului nelichid al creanței reprezentând daune cominatorii, declanșarea procedurii executării acestora ar face necesară mai întâi transformarea lor în daune-interese, pentru a se acorda creditorului, cu titlu definitiv, numai partea din valoarea daunelor cominatorii care reprezintă prejudiciu efectiv cauzat prin întârziere, neexecutare sau executare necorespunzătoare a obligației.

Această din urmă interpretare corespunde spiritului legii.

Așa cum s-a mai învederat, daunele cominatorii constituie un mijloc juridic subsidiar de înfrângere a rezistenței debitorului la executarea silită și au un caracter provizoriu, fiind acordate până când acesta își va îndeplini obligația asumată și cu posibilitatea ca instanța de judecată să le modifice dacă va considera necesar.

Fără să reprezinte un mijloc, direct sau indirect, de executare silită asupra bunurilor debitorului, aceste daune constituie totuși o modalitate de constrângere ce rezultă din amenințarea cu o atare executare dacă debitorul nu își îndeplinește obligația asumată.

Față de caracterul lor provizoriu, în cazul în care debitorul execută obligația, daunele cominatorii vor trebui să fie reduse la quantumul despăgubirilor datorate pentru întârzierea executării, iar în cazul în care debitorul refuză executarea, quantumul lor ar trebui convertit totuși la valoarea exactă a prejudiciului suferit prin neexecutare, o altă soluție nefiind posibilă.

Într-adevăr, în sistemul nostru de drept, despăgubirea nu poate depăși valoarea prejudiciului pentru că diferența s-ar transforma într-o pedeapsă civilă în favoarea creditorului, care s-ar îmbogăți în acest mod fără justă cauză.

Ca urmare, nici executarea silită nu s-ar putea porni pe baza quantumului provizoriu al daunelor cominatorii, dat fiind caracterul lor incert și nelichid.

Fiind de principiu deci că daunele cominatorii reprezintă numai un mijloc de constrângere a debitorilor la îndeplinirea obligației convenite, precum și că suma stabilită în cadrul acestor daune nu poate fi considerată certă și lichidă, revine instanței de judecată îndatorirea ca, după executarea obligației respective, să transforme acele daune în daune compensatorii, stabilind, potrivit regulilor dreptului comun privind răspunderea civilă, suma ce reprezintă prejudiciul efectiv cauzat creditorului prin întârzierea executării.

În atare situație, concluzia ce se impune sub acest ultim aspect este aceea că hotărârea judecătorească prin care s-au stabilit daune cominatorii nu este susceptibilă de executare silită, fiind necesar ca aceste daune să fie transformate mai întâi de instanța de judecată, la cererea creditorului, în daune compensatorii.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide, în aplicarea art. 580³ din Codul de procedură civilă, că orice cerere privind obligarea la daune cominatorii este admisibilă și în condițiile reglementării amenzii civile prevăzute în acest text de lege, precum și că hotărârea prin

care s-au acordat daune cominatorii este susceptibilă de executare silită, la cererea creditorului, numai în limita daunelor-interese, compensatorii, dovedite ulterior, în fața instanței, cu ocazia transformării în astfel de daune a daunelor cominatorii.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilesc:

Cererea privind obligarea la daune cominatorii este admisibilă și în condițiile reglementării obligării debitorului la plata amenzii civile conform art. 580³ din Codul de procedură civilă.

Hotărârea prin care s-au acordat daune cominatorii este susceptibilă de executare silită, la cererea creditorului, în limita daunelor-interese dovedite.

Obligatorie potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din 12 decembrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent-șef,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XXI

din 12 decembrie 2005

Dosar nr. 20/2005

Sub președinția domnului prof. univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea unor dispoziții ale Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea prevederilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 108 judecători în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Florența Baltă.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a se stabili că, după intrarea în vigoare a Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, sistemele anterioare de publicitate imobiliară și-au încetat aplicabilitatea, fiind înlocuite de sistemul bazat pe evidența cadastrului general și noile cărți funciare.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor Legii cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, instanțele judecătorești s-au pronunțat în mod diferit asupra chestiunii dacă acțiunile în prestație tabulară sau în rectificare tabulară referitoare la înscrierea în cartea funciară a unor drepturi reale imobiliare, ce fac obiectul unor acte juridice valabil încheiate anterior intrării în vigoare a legii menționate, mai sunt supuse reglementărilor din Decretul-lege nr. 115/1938.

Astfel, unele instanțe s-au pronunțat în sensul că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 7/1996, sistemele de publicitate imobiliară anterioare și-au încetat aplicabilitatea, fiind înlocuite de noul sistem al cadastrului și publicității imobiliare.

În motivarea acestei opinii au fost invocate prevederile art. 60 din Legea nr. 7/1996, în conținutul pe care l-au avut anterior modificării aduse prin art. I pct. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2004, aprobată prin Legea nr. 499/2004.

Ca urmare, făcându-se referire la prevederea din acel articol, că „acțiunile introduse în temeiul art. 22, 23, 27, 28 și 38—44 din Decretul-lege nr. 115 din 27 aprilie 1938 pentru unificarea dispozițiilor privitoare la cărțile funciare, aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor soluționa potrivit dispozițiilor legale sus-menționate“, s-a considerat că din această reglementare s-ar deduce că acțiunile introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 7/1996 ar trebui soluționate potrivit dispozițiilor acestei legi.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că, până la finalizarea lucrărilor cadastrale și a registrului de publicitate imobiliară pe teritoriul fiecărui județ, în zonele de carte funciară supuse sistemului reglementat în Decretul-lege nr. 115/1938 vor fi aplicate în continuare dispozițiile acestui decret-lege. Ca urmare, fiind sesizate, după intrarea în vigoare a Legii nr. 7/1996, cu acțiuni având ca obiect prestație tabulară sau rectificarea cărții funciare, aceste instanțe și-au întemeiat soluțiile pe dispozițiile art. 22—25 și pe cele ale art. 34—38 din Decretul-lege nr. 115/1938.

În motivarea acestui punct de vedere s-a făcut referire la dispozițiile art. 72 alin. 2 și 3 din Legea nr. 7/1996, subliniindu-se că, potrivit acestor dispoziții, actele normative care au reglementat sistemele anterioare de publicitate imobiliară își încetează aplicabilitatea, pentru fiecare județ, la data finalizării lucrărilor cadastrale și a registrelor de publicitate imobiliară pentru întregul teritoriu administrativ al unui județ, aceste acte normative urmând să fie abrogate numai după definitivarea cadastrului la nivelul întregii țări.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, efectele actului juridic privind constituirea sau transmiterea unui drept real imobiliar, valabil încheiat anterior intrării în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 7/1996, dar neînscris în cartea funciară, sunt guvernate de principiul *tempus regit actum*, deoarece, potrivit prevederilor legii noi, aceste efecte se produc numai la data înscrierii actului în cartea funciară.

Sub acest aspect este de observat că prin art. 59 din Legea nr. 7/1996, în conținutul avut la data intrării în vigoare, s-a prevăzut că „actul juridic privind constituirea sau transmiterea unui drept imobiliar, valabil, încheiat anterior intrării în vigoare a prezentei legi, netranscris în registrul de transcripțiuni și inscripțiuni ori, după caz, neînscris în cartea funciară, își produce efectele la data înscrierii în cartea funciară, potrivit regimului juridic la data încheierii lui“.

Din această dispoziție a Legii nr. 7/1996, prin care s-a reglementat regimul general al cadastrului și al publicității imobiliare, rezultă neîndoielnică voință a legiuitorului ca un act juridic privind constituirea sau transmiterea unui drept imobiliar încheiat anterior intrării în vigoare a acestei legi, dar netranscris în registrul de transcripțiuni și inscripțiuni ori, după caz, neînscris în cartea funciară, să își producă efectele, potrivit regimului juridic existent la data încheierii lui, numai de la înscrierea lui în cartea funciară.

Tot astfel, în actuala reglementare, ca urmare a modificării ce i s-a adus prin titlul XII art. I pct. 63 din Legea nr. 247/2005, art. 59 din Legea nr. 7/1996 prevede

că „actul juridic privind constituirea sau transmiterea unui drept real imobiliar, valabil încheiat anterior intrării în vigoare a acestei legi, netranscris în registrul de transcripțiuni și inscripțiuni ori, după caz, neînscris în cartea funciară, își produce efectele la data înscrierii în cartea funciară, potrivit prevederilor prezentei legi“.

Așa fiind, în raport cu conținutul pe care articolul sus-menționat l-a avut succesiv, înțelesul ce i se poate da nu poate fi decât în sensul că actul juridic privind constituirea sau transmiterea unui drept real imobiliar, valabil încheiat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 7/1996, dar netranscris în registrul de transcripțiuni și inscripțiuni ori, după caz, neînscris în cartea funciară, își va produce efectele numai la data înscrierii în cartea funciară potrivit prevederilor acestei legi.

Rațiunea acestei interpretări este impusă nu numai de conținutul neechivoc al textului de lege la care s-a făcut referire, ci și de efectele diferite pe care Decretul-lege nr. 115/1938 și Legea nr. 7/1996 le dau înscrierii în cartea funciară.

În acest sens, transmiterea dreptului real care formează obiectul actului juridic supus înscrierii se produce, în sistemul reglementat prin Decretul-lege nr. 115/1938, numai datorită efectului constitutiv al înscrierii. Cum efectul constitutiv (atributiv) al înscrierii înseamnă, conform aceleiași legi vechi, nașterea necondiționată a dreptului real (*jus in re*), pentru rațiuni de simetrie în aplicarea legii se impune ca dreptul și exercițiul dreptului în prestație tabulară să fie, de asemenea, guvernate de legea veche.

Sub aspectul menționat mai este de observat că prin art. 17 alin. 1 din Decretul-lege nr. 115/1938 se prevede că „drepturile reale asupra imobilelor se vor dobândi numai dacă între cel care dă și cel care primește dreptul este acord de voință asupra constituirii sau strămutării, iar constituirea sau strămutarea a fost înscrisă în cartea funciară“, pentru ca prin art. 26 din aceeași lege să se reglementeze că „drepturile reale se vor dobândi fără înscriere în cartea funciară, din cauză de moarte, accesiune, vânzare silită și expropriere“, însă, în aceste din urmă cazuri, „titularul nu va putea... dispune de ele prin carte funciară, decât după ce s-a făcut înscrierea“.

Spre deosebire de acest sistem de înscriere în cartea funciară, în care intabularea și înscrierea provizorie aveau efect constitutiv de drepturi reale imobiliare, iar efectul notării era opozabilitatea față de terți a situațiilor menționate, în noua reglementare, instituită prin Legea nr. 7/1996, efectul înscrierii în cărțile funciare este doar cel al opozabilității față de terți.

De altfel, prin art. 72 alin. 2 din Legea nr. 7/1996, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, s-a prevăzut că dispozițiile Decretului-lege nr. 115/1938 își încetează aplicabilitatea la data finalizării lucrărilor de cadastru general și a registrelor de publicitate imobiliară pe întregul teritoriu al unei unități administrativ-teritoriale.

Ca atare, se impune a se reține că, în timp, legea veche (Decretul-lege nr. 115/1938) ultraactivează în întregul ei, acțiunea sa neputând înceta decât în momentul fixat de legiuitor.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că acțiunile de carte funciară — în prestație tabulară și în rectificare tabulară —, având ca obiect înscrierea în cartea funciară a unor drepturi reale imobiliare prevăzute în acte juridice valabil încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 7/1996, sunt guvernate de dispozițiile legii vechi, respectiv de cele ale Decretului-lege nr. 115/1938.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Stabilesc că acțiunile de carte funciară (în prestație tabulară și în rectificare tabulară), având ca obiect înscrierea în cartea funciară a unor drepturi reale imobiliare prevăzute în acte juridice valabil încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 7/1996, sunt guvernate de dispozițiile legii vechi, respectiv de Decretul-lege nr. 115/1938.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din 12 decembrie 2005.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent-șef,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 114012